

hvilken jeg udtalte, at en Mand, som havde faaet Forbud nedlagt, og som ønskede at faa udfyldt et Hul, som Havet havde lavet i Strandbredden, ikke kunde faa dette Ønske opfyldt uden stort Besvær. Det eneste Forsvar, det ærede Medlem fremførte angaaende dette Spørgsmaal, var, at Loven betød intet, man kunde gaa uden om den. Naar det ærede Medlem fremkommer med et saadant Forsvar, mener jeg ikke, jeg behøver at fremkomme med yderligere Forsvar for mit Standpunkt.

J. Hage: Maa jeg blot svare paa, hvad den sidste ærede Taler fremkom med, idet jeg vil tillade mig med Formandens Tilladelse at oplæse den paagældende Passus. „Døg skal det ikke være Ejeren eller Brugeren forment herfra at borttage de Ting, Forbudet omfatter, til Brug i hans egen Husholdning eller Have eller for at anvende dem til bedre Sikring af den samme Del af hans Kyststrækning, hvorfra de borttages.“ Der benyttes Ordene „bedre Sikring“, saa at hvis noget Menneske vilde falde paa, at det skulde være ham forment at reparere Huller, som Havet har dannet eller lignende, saa vilde det sikkert være Lovtrækkeri. Det er jo helt ny Foranstaltninger til Sikring af Kysten, der er Tale om i Lovforslaget. Hvis man imidlertid mente, at det var nødvendigt at forebygge den Slags Misforstaaelser, kunde man jo nok sætte noget ind i Loven derom, men det er en Betænelighed, som jeg mener, der ikke er nogen Grund til. Det var derfor ikke min Mening med mine Ord at ville give Anvisning paa at gaa uden om Loven, men det var kun en Henvisning til, at man ikke skulde forlange Urimeligheder af en Lov. Det ærede Medlem har Ret i, at jeg er enig med ham i, at der kan være nogen Betænelighed med Hensyn til Spørgsmaalet om den ubevoksede Strandbred, men derfra og til at gaa til at erklære sig mod hele Loven eller til at erklære, at der ikke opnaas noget som helst ved den, eller til at den vilde være til Skade for Lodsjerne og Kystens Bevaring, det er dog et stort Spring.

Seavenius: [Jeg skulde have opsat, hvad jeg har at sige, til Sagens tredje Behandling; men den ærede Ordførers Udtalelse gik dog saa vidt, at jeg finder det nødvendigt fra mit Standpunkt at udtale mig derom. Den ærede Ordfører paralleliserede fuldstændig den Ret, som Stenfiskerne have over for Forstranden, det vil sige den almindelige Ret, Statens Ret

over Forstranden, med den private Ejendomsret over den udyrkede Strandbred. Det kan ikke gøres, det er umuligt. Den Ret, som Stenfiskerne have, at optage Sten af Forstranden, som de dele med ethvert Menneske, som ellers har dansk Indfødsret, og maaske med flere til, kan ikke paa nogen Maade paralleliseres med den mere eller mindre udelukkende Ret, som en Ejer har til at tage Sten paa sin Strandbred. Og naar den ærede Ordfører videre argumenterede derfra, at det, som han paastod var en ny Ret, som var opkommen endog temmelig sent, at Strandbredden var undergiven privat Ejendomsret, saa turde han heri tage aldeles fejl. Det kan gerne være, at Forholdet i gamle Dage har været saa, at Strandbredden ud for Landet for saa vidt har været i fælles Eje, som Fællesskabet herskede i hele Landet, og derfor betragtedes Strandbredden som ikke tilhørende den enkelte Lodsejer, men tilhørende hele Ejerlavet i Byen, og derfor kan det meget vel være hændet, at man senere efter Fællesskabets Ophævelse alligevel har bevaret den Anskuelse, at den ikke tilhørte de Lodsejere, der efter Fællesskabets Ophævelse stødte til Stranden, men hele Ejerlavet, og dette har ganske sikkert sin store Betydning endnu, thi der er mange Steder, hvor ganske sikkert Strandbredden er fuldstændig privat Ejendomsret underkastet, men hvor dog Ejerlavet eller maaske endog Kommunen har Ret til at tage Sten, men deri ligger ikke i fjerneste Maade, at Strandbredden nogen Sinde har været almen Ejendom, Statsejendom, ingenlunde. Jeg maa derfor for mit Vedkommende sige, at den helt ny Bestemmelse, som indsættes i § 1, 2det Stykke, at en Ejer, for saa vidt han vil sikre sin Kyst og derfor nedlægger Forbud imod, at Kysten ødelægges ved, at man tager Sten i Forstranden, af den Grund med Nødvendighed skal finde sig i, at han heller ikke maa tage Sten, Sand eller Grus af sin egen Strandbred, den, han nu for Tiden, hvorledes Forholdet end har været i forrige Aarhundrede, sikkert ejer, er der ingen rimelig Grund til, og det vil i Virkeligheden kun bevirke, at dette Forbud mange Steder ikke bliver nedlagt, hvor det burde nedlægges. Derfor have ærede Medlemmer, som have udtalt sig imod Lovforslaget fra dette Standpunkt, Ret i, at dette Lovforslag, naar denne Bestemmelse indføres, i Virkeligheden vil blive et Lovforslag til Sikring af Kystfiskernes saakaldte Rettigheder, men derimod ikke en Sikring af Kysten, og hvis denne Bestemmelse endnu staar der til 3dje Behandling, vil jeg